

ΣΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Η τρέλλες τοῦ Παρισινοῦ μαρκήσιου ντὲ Μπακβίλ. Πῶς κατεδίκασε τὸ ἄλογό του εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Τὰ παράπονα τῆς γειτονίσσας. Μιὰ τολμηρὴ ἔμπνευσις. Αεροπόρος σὲ ἡλικία 72 χρόνων. Τὰ «ἀγγελικὰ» φτερά. Οπου δὲ μαρκήσιος πετάει πάνω ἀπ' τὸν Σηκουάνα. Πῶς ἔσπασε τὸ πλευρό του. Ενας πρωτότυπος θάνατος, κτλ.

MΙΣΟΝ αἰώνα περίπου πρὶν οἱ περίφημοι ἀδελφοὶ Μονυκολφιέροι ἀνακαλύψουν τὸ ἀερόστατο, ἔνας τυλμηρὸς Παρισινὸς εὐπατρίδης κατώρθωσε μ' ἔνα περίεργο μηχάνημα δικῆς του ἐπινόησεως νὰ καταρρίψῃ τὸ παγκόσμιο... ἀεροπορικὸ ρεκόρ δλων τῶν αἰώνων ὡς τότε, κάνοντας μιὰ πτῆσι ἀποστάσεως τριακούσιων περίπου χιλιομέτρων! Τὸ ρεκόρ αὐτὸ μόλις μετά ἐνάμισι αἰώνα κατώρθωσε, ὅχι νὰ τὸ καταρρίψῃ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ τὸ φέρῃ διαρκέστερος "Οττο Λιλινταλ.

Ο ἥρως αὐτοῦ τοῦ ἀεροπορικοῦ «κατορθώματος» ἦταν δὲ μαρκήσιος ντὲ Μπακβίλ, ἔνας εὐπατρίδης μὲ τρελλὴ φαντασία, τοῦ δοπίου ἢ ἀναρίθμητες ἐκκεντικότητες ἀποτελοῦσαν διαρκές θέμα συζητήσεως τῶν Παρισινῶν τῆς ἐποχῆς του.

Ο μαρκήσιος εἶχε ἔνα λαμπρὸ μέγαρο στὴν ὁδὸν Αγίων Πατέρων κι' ἐκεῖ δὲν ἔκανε ἀλλο παρά νὰ γλεντάῃ, ἔχοντας τὴν πόρτα του ἀνοιχτὴ σ' δλους τοὺς φίλους του, γιατὶ περισσότερο ἀπὸ τὸ κάθε τι ἀγαποῦσῃ τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά, τὰ παληὰ κρασιά, τὶς ὁμορφες γυναικει καὶ τὴν καλὴ συντροφιά. "Οπως οἱ πλούσιοι Παρισινοὶ τῆς ἐποχῆς μας, ἔχουν τὶς δωδεκακύλινδρες λιμουζίνες τους, ἔτσι κι' ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπακβίλ εἶχε τοὺς σταύλους του, στοὺς δοπίους ὑπῆρχαν ἀλογα κάθε ράτσας. Σχετικὸ μὲ τὰ ἀλογά του εἶνε καὶ τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο, πού μᾶς δίνει μιὰ ἰδέα τοῦ περιέργου αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Κάποτε, ἔνα ἀπὸ τὰ ἀλογά του τὸ ἔσκασε ἀπὸ τοὺς σταύλους του καὶ ἀρχισε νὰ τρέχῃ μανιασμένο στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ὡς ὅτου οἱ ἀνθρωποι τοῦ μαρκήσιου κατώρθωσαν νὰ τὸ παραδειγματίσῃ τὰ ἀλλα ἀλογά του, τὸ κατεδίκασε στόν... δι' ἀγχόνης θάνατον. Δυὸς νεροκουσάλητες ποὺ περνοῦσαν τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ μαρκήσιου, ἀνέλαβαν ἐπὶ πληρωμῆ νὰ ἐκτελέσουν κυθήκοντα δημίου καὶ σὲ λίγο τὸ ἀτίθασσο ἀλογο σάλευε μετέωρο, κρεμασμένο σ' ἔνα σχοινὶ ἀπὸ τὸ κεντρικὸ δοκάρι τῶν σταύλων.

Ο μαρκήσιος μάλιστα γιὰ νὰ παραδειγματιστοῦν καλύτερα τὰ ἀλλα του ἀλογα διέταξε νὰ παραμείνῃ τὸ πτῶμα τοῦ ζώου κρεμασμένο ἐκεῖ μέχρις ὅτου ἀποσυντεθῇ ἐντελῶς.

"Ἐτσι ἡ ἀτμόσφαιρα γύρω ἀρχισε νὰ μολύνεται καὶ νὰ ʙρωμάτισο, ὡστε μιὰ εὔγενὴς κυρία, γειτονίσσα τοῦ μαρκήσιου τοῦ ἔστειλε ἔναν ὑπηρέτη τῆς γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ δώσῃ ἔνα τέλος σ' αὐτὸ «τρομερὸ σκάνδαλο!...»

Ἡ κυρία ὅμως αὐτὴ δὲν φημιζόταν καθόλου γιὰ τὴν ὡραία μυρωδιά τῆς ἀναπνοῆς τῆς κι' ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπακβίλ ἔδιωξε τὸν ὑπηρέτη τῆς λέγοντας:

—Πέτε στὴν κυρά σου ὅτι μὲ δηλητηριάζει εἴκοσι χρόνια μὲ τὴν ἀναπνοή τῆς καὶ ὅτι εἶχα τὴν εὐγένεια νὰ μὴ παραπονεθῶ οὕτε μιὰ φορά!...
***

Δὲν θὰ ξαφνιασθῆτε τώρα ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι δὲ ἐκκεντροὶ, αὐτὸς ἀνθρωπὸς συνέλυσε μιὰ μέρα τὸ ὄνειρο νὰ πετάξῃ μὲ φτερά! Τὸ τόλμημά του ὅμως αὐτὸ θὰ σᾶς φανῆ τρελλὸ ἀν σᾶς ποῦμε ὅτι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ μαρκήσιος εἶχε περάσει πρὸ πολλοῦ τὴν πρώτη του νεότητα καὶ ὅτι ἦταν ἔξηντα δύο χρόνων! Μὰ θαστιόταν ἀκόμα πολὺ καλά — κι' ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἀποδείξῃ σ' ὅλο τὸ Παρίσι!

Καὶ ἄμ' ἔπος, ἄμ' ἔργον, ὁ μαρκήσιος ντὲ Μπακβίλ ἀρχισε τὸ 1742 νὰ κυασκευάζῃ ἔνα ζευγάρι μηχανικὰ φτερά. Τὸ μόνο ποὺ ξέρουμε σχετικῶς μὲ τὰ φτερά αὐτὰ εἶνε ὅτι «ἡσαν ὅμοια μ' αὐτὰ ποὺ ἀποδίδει ἡ χριστιανικὴ τέχνη στοὺς ἀγγέλους, μεγάλων διαστάσεων καὶ ἀνάλυγα πρός τὸν ὄγκο τοῦ σώματος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ σηκώσουν».

Ο μαρκήσιος ντὲ Μπακβίλ ἐνδιαφερόταν πολὺ γιὰ τὴ φήμη του ὡς πρωτότυπου ἀνθρώπου γιὰ νὰ μὴ θελήσῃ νὰ πραγματοποιῇ ση μυστικὰ τὴν τόσο παράτυλη καὶ ἐντυπωσιακὴ τρέλλων του. Κάθε ἄλλος στὴν θέσι του, φοβούμενος τὶς ἀποδοκιμασίες τοῦ πλήθους σὲ περίπτωσι ἀποτυχίας, θὰ πήγαινε σὲ κάπιον ἀπὸ τοὺς ἔρημους λόφους τῶν περιχώρων τοῦ Παρισιοῦ γιὰ νὰ πετά-

η ἀπὸ ἐκεῖ πάνω. Μὰ δὲ εὐπατρίδης μας φρότιζε πολὺ γιὰ τὴν φήμη του. "Ανήγγειλε λοιπὸν δημοσίᾳ ὅτι θὰ πετοῦσε ἀπὸ τὸ τὸ μέγαρό του, θὰ διέσχιζε πετῶντας τὸν Σηκουάνα καὶ ὅτι θὰ πήγαινε νὰ προσγειωθῇ στὴ δεξιὰ ὅχθη τοῦ ποταμοῦ, στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ.

Τὴν ὀρισμένη μέρα, σπειρο πλήθος εἶχε συγκεντρωθῆ στὶς δυο ὅχθες τοῦ ποταμοῦ καθώς καὶ στὶς γέφυρες, ποὺ ήσαν κοντὰ στὸ μέρος ὅπου θὰ γινόταν ἡ πτῆσις. Πολλοὶ ἐπίσης εἶχαν πάει στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ γιὰ νὰ ὑποδεχθούν. Ἐκεῖ πρώτοι τὸν ἀνθρώπων - πουλί. Παραθυρα, μπαλκόνια καὶ ταράτσες τῶν γειτονικῶν σπιτιών μυρμηκούσιαν ἀπὸ θεατὰς καὶ περιέργους. "Επίσης καὶ δὲ Σηκουάνας εἶχε γεμίσει δλόκληρος ἀπὸ πλοιάρια καὶ βάρκες, ξεχειλισμένες ἀπὸ κόσμο!

Ο μαρκήσιος θ' «ἀπογειωνόταν» ἀπὸ τὴν ταράτσα ἐνδὲ γωνιακοῦ περιπτέρου τοῦ μεγάρου του, ὃ διόπια εἶχε ύψος δεκαπέντε περίπου μέτρων ἀπὸ τὸ ἔδαφος.

Γιὰ νὰ εἶνε πιὸ ἐλεύθερος στὶς κινήσεις του, εἶχε βγάλει τὴ ρεντιγκότα του καὶ παρουσιάστηκε μὲ κομψὴ κυλόττυ μαύρη καὶ γιλέκο ἀπὸ σατὲν ἀσπρο, ἐνῶ τὰ πλήθη, ἀπὸ κάτω, ἀλάζαν ἀπὸ ἐνθυσιασμό.

Βοηθούμενος κατόπιν ἀπὸ ἔναν υπηρέτη, ἐφήρμοσε γερά γύρω στὴ μέση του μ' ἔνα σωρὸ λωριά, τὰ μεγάλα του φτερά ἀπὸ ταφτᾶ... καὶ ὥρμησε στὸ κενόν!...

Καὶ τότε εἶδαν γιὰ πρώτη φορὰ ἔνα πρᾶγμα καταπληκτικό: ἔναν ἀνθρωπό νὰ πετά σληθινά!...

Μέσα σὲ μιὰ θορυβώδη συναυλία ἀπὸ ἐπευφημίες καὶ φωνές, μαζύ μὲ τὶς κραυγὲς τῆς ἀγωνίας τῶν γυναικῶν, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὅποιες εἶχαν λιποθυμίσει ἀπὸ τὴν ταραχὴ τους, δὲ μαρκήσιος διέσχισε τὴν προκυμαία, κι' ἀρχισε νὰ πετά πάνω ἀπὸ τὸν Σηκουάνα, χτυπῶντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ φτερά του!...

Κατώρθωσε μάλιστα νὰ φθάσῃ τὴν μέση τοῦ Σηκουάνα...

Μὰ ἀμέσως τότε κατάλαβαν ὅλοι ὅτι, ἀντὶ νὰ φθάσῃ στοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ, δπως εἶχε ύποσχεθῆ, ἦταν ζήτημα ἄνθης κατώρθωνε νὰ φθάσῃ στὴν ἀλλη ὅχθη.

"Εφταίγε τάχα σ' αὐτὸ καμμιὰ ξαφνικὴ λιποψυχία του, δικαιολογημένη ἀλλωστε λόγω τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς τολμηρότητος του πειράματός του;... Χάλασαν τάχα τὰ «μηχανικά» του φτερά;... Τὸν ἔπιξε τάχα ἡ δύναμις τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἔκοψε τὴν ἀναπνοή, ὅπως ύποστηρίζουν μερικοὶ σύγχρονοι του;... Τὸ θέβασιο πάντως εἶνε ὅτι ἔξαφνα ἡ κινήσεις του ἀρχισαν νὰ γίνωνται ἀτακτες, τρελλές κι' ὅτι σὲ μιὰ στιγμή, ἐπεσε σὰν μολύβι σ' ἔνα πλοίο ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένο στὴ δεξιὰ ὅχθη τοῦ ποταμοῦ. Κατὰ τὴν πτῆσιν του τὸν προστάτευσαν, φαίνεται, τὰ μεγάλα φτερά του γιατὶ τὸ μόνο κακὸ πού ἔπαθε ἦταν νὰ σπάσῃ ἔνα πλευρό του...

Μετὰ τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ τοῦ μαρκησίου ντὲ Μπακβίλ, οἱ σύγχρονοι του ἀντὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ τεράστιο ἐνδιαφέρον τού παρουσιάζεις ἡ πτῆσις του καὶ ἀντὶ νὰ τὸν θαυμάσουν δὲν ἔκαναν ἀλλο παρὰ νὰ τὸν σατυρίζουν μὲ τσουχτερὰ τραγουδάκια κι'

Οι μεταγενέστεροι ὅμως ἀποκατέστησαν τὴ φήμη του καὶ δλατὰ ιστορικὰ ἔργα περὶ ἀεροπορίας ἀποδίδουν φόρο τιμῆς στὸν Μπακβίλ, τὸν δόπιον θεωροῦν ὡς ἔναν ἀπὸ τοὺς πρώτους κατακτητὰς τοῦ ἀέρος.

Ο ἀνθρωπός αὐτὸς, δπως ἔζησε πρωτότυπα ἔτσι καὶ πρωτότυπα πέθανε.

Μετὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ὑγείας του, εἶχε πάει ἔνα βρόδυ στὸ θέατρο τῆς "Οπερας, ὅταν ἔνας ύπηρέτης του ἔφθασε βιαστικὰ καὶ τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι τὸ σπίτι του εἶχε πιάσει φωτιά.

Ἐκεῖνος ὅμως, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ καθόλου, τοῦ ἀπάντησε:

—Καὶ τί σχέσι ἔχει αὐτὸ μὲ τὴν ὄπερα;

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44).

ΜΑΥΡΑ ΚΙ' ΑΣΠΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

*Αρχισα ν' ἀσπρίζω...

Ο Ζάκ ξέσπασε σ' ἔνα ήχηρό γέλιο.

—Μὰ τί πειράζει; ἔκανε. Ιηπως δὲν είσαστε ἡ ἴδια; Μήπως ἀλλάξατε καθόλου;

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπάντησε. Ἡταν τώρα οσθαρή, σὰν νὰ εἶχε ἀλλάξει στ' ἀλλήθεια.

—Λένε, ψιθύρισε κατόπιν, πῶς μὲ τὸ ξερρίζωμα μιᾶς ἀσπρης τρίχας, ἀσπρίζουν ἐπτά ἄλλες τὴν ἴδια μέρα. Νά, κυττάξτε: ξερρίζωσα αὐτὴ τὴν ἀσπρη τρίχα, τὴν πρώτη ποὺ παρουσιάσθηκε στὰ μαλλιά μου. Θέλω νὰ γινω κάτασπρη!...

—Λουίζ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε τότε ὁ Ζάκ, τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ζωῆς εἶνε νὰ ξέρη κανεὶς νὰ περιμένη...

—Ἐχεις δίκηο, Ζάκ, τοῦ ἀπάντησε μ' ἔνα τρυφερὸ χαμόγελο. Ἐσύ μάλιστα πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος, γιατὶ δὲν περίμενες ἄδικα!

Καὶ δειλά, σὰν ἔνα μικρὸ κορίτσι, ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά του, κυταλαβαίνοντας πῶς ἥταν μάταιο νὰ θέλη ν' ἀντισταθῇ στὴ μοῖρα. Ἡ μάντισσα εἶχε δίκηο. Ὁ ἄνδρας μὲ τ' ἀσπρα μαλλιά ποὺ θὰ τὴν ἔκανε γυναίκα του ἥταν ὁ Ζάκ Περέ. Κι' ἐκείνη, τὸν παντρεύτηκε μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

ZAN ΝΤΟΡΣΑΙΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΡΟΖΙΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

—Μή φεύγεις, Ροδόλφε... τοῦ ψιθύρισε κατόπιν μὲ κλάματα.

Ἐκείνος τὰ εἶχε χάσει καὶ τὴν κύτταζε κατάπληκτος.

—Ροζίτα!... Ροζίτα!... ἔκανε, οστισμένος. Τί ἔχεις; Γιατὶ κλαίς;

Ἐκείνη τότε σήκωσε τὸ κεφάλι της, τοῦ ἔδειξε τὸ δακρυσμένο πρόσωπό της καὶ τραβώντας τὸν κοντά της, τοῦ ἀπάντησε:

—Δέν θέλω νὰ φύγης, Ροδόλφε... Πῶς θέλεις νὰ μ' ἀφήσης μόνη; Ἔγώ, ἐσένα μόνον ἀγαπῶ!... Στὴν ἀρχὴ πίστεψα πῶς ἀγαποῦσα τὸν Ἀλφόνου. Μὰ γρήγορα κατάλαβα πῶς δὲν μποροῦσα νὰ τοῦ δώσω τὴν καρδιά μου. Ἐπειτα, γιὰ λίγες μέρες πίστεψα πάλι πῶς ἀγαποῦσα τὸν Πέδρο ποὺ μὲ εἶχε σώσει ἀπὸ τὴν φωτιά. Μὰ δὲν ἥταν ἀγάπη, τὸ αἰσθήμα ποὺ ἔνοιωθα γι' αὐτόν. Ἡταν εὐγνωμοσύνη! Κι' αὐτὸ τὸ κατάλαβα, δταν σὲ εἶδα νὰ ὑποφέρης κρυφά, δίχως νὰ λέσ τίποτε, δπως κρυφά ὑπέφερα κι' ἔγω... Ὡ, ἐσένα σὲ βοήθησε ἡ τύχη περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιατὶ ἐσύ δὲν μοῦ ἔσωσες τὴ ζωὴ κι' ἔτσι δὲν μπορώ νὰ αἰσθάνωμαι γιὰ σένα εὐγνωμοσύνη, παρὰ μόνο ἀγάπη, μιὰ μεγάλη καὶ τρελλή ἀγάπη!...

Κι' ἔτσι ἡ Ροζίτα Ἀλβαρέζ παντρεύθηκε τὸν Ροδόλφο Καμιέντε, τὸν πιὸ τυχερὸ ἀπὸ τοὺς τρεῖς θαυμαστάς της.

ΕΝΙΣ ΓΛΕΝΤΖΕΣ ΚΑΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΑΕΡΟΠΟΡΟΣ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 41)

Καὶ ξανακαθίζοντας στὴν θέσι του, παρακολούθησε ὡς τὸ τέλος τὴν παράστασι.

“Οταν ἐπέστρεψε σπίτι του, θρήκε τὴ φωτιά σχεδὸν σθυμένη καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ.

“Ἐξαφνα δῆμως, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ κάμαρή του πλημμύρισε ἀπὸ πυκνὸ καπνό, τὸν δποῖον φαντάστηκε πῶς θὰ διέλυσε κανυτας διάφορες καθαλλοιστικές καὶ μαγικές ἐπικλήσεις στὰ πνεύματα!

“Ἐπειτα, ξαναπλάγιασε... Μὰ ἥταν πεπρωμένο αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε νικηθῆ ὡς τὸν ἀέρα, οὕτε ἀπὸ τὸ νερό, νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὴ φωτιά, γιατὶ ὁ καπνὸς τὸν ἔπινε στὸ τέλος, τὴ στιγμὴ ἀκριθῶς ποὺ ἔτοιμαζόταν νὰ πηδήῃ ἀπὸ τὸ παράθυρό του, αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα χωρὶς τὰ «ἀγγελικά» φτερά του...

ΤΟ ΓΟΝΤΡΟ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ·

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 37)

“Ωστόσο εἶχα γαντζωθῆ σὲ μιὰ τελευταία ἐλπίδα. Καὶ ρωτησα ἔνα διπλανό μου στρατιώτη γιὰ τὶς ζωντανές Ἀφροδίτες τῶν Ἀθηνῶν, γι' αὐτές ποὺ μοῦ εἶχε μιλήσει δ Ξενοφών. Κι' αὐτὸς μοῦ ἀπάντησε:

— Θὰ σ' δηγήσω σ' αὐτές μόλις φύγουμε ἀπὸ δῶ:

“Οταν ὁ ἀξιωματικὸς μᾶς ἔθγαλε ἀπ' τὸ ἀνυπόφοιο σύτο Μουσεῖο, ὁ στρατιώτης μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μὲ πῆγε σὲ μιὰ θρωμερὴ συνοικία. Ἐκεὶ ὑπῆρχαν ἔνα σωρὸ γινναίκες στὴν ἡλικία τῆς δικῆς μου. Δυσαρεστήθηκα πολὺ γι' αὐτὸς, καὶ καθὼς παρακάλεσα τὸ σύντροφό μου γιὰ τελευταίσ φοσά νὰ μοῦ δείξη τὴ λαμπρὴ θεά, ποὺ ἥταν δ σκοπὸς τοῦ φρίχτον ταξιδιοῦ μου, ἐκείνος μοῦ ἀπάντησε:

— Τί;... Μὰ δποια θέλεις ἀπ' αὐτές εἶνε ἡ Ἀφροδίτη!

Καλοὶ μου ἀνθρωποι, λυπηθῆτε με, λυπηθῆτε ἔναν συνάθρωπό σας ποὺ κατάντησε σ' αὐτὸ τὰ χάλι, ποὺ θυσίασε τὴ σιγουρία του γιὰ νὰ κυνηγήση σκιές.

ΤΟ ΧΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 43)

νωνται στὴν ἀρχὴ σε φλόγες καὶ υστερα σε μιὰ χούφτα στάχτη.

... Ἔνοιωθα μιὰ ευχαριστησι ποὺ μου ἱταν ἀγνωστη ὡς τοῦ: τὴ χαρὰ ὅτι ειχα κάνει μιὰ καλὴ πράξη. Καὶ συλλογιζόμουν ὅτι ἀν τὸ χρῆμα ολου τοῦ κόσμου συγκεντρωμένο ἐλαμπε ετοι, θὰ παρουσιάζει ἔνα μεγαλοπρεπὲς θέαμα, προάγγελο τῆς ἀπολυτρώσεως ὅλου τοῦ κόσμου.

—Δέν ἥταν ἀλλοίμονο! παρὰ ἔνα ὄνειρο μακρυνὸ κι' ἀπραγματοποίητο αὐτό, γιατὶ αὐτα τὰ χαρτια ποὺ ἔκαιγα δὲν ἥταν παρὰ ἡ σκιὰ τῶν μεγάλων κομματιών τοῦ κιτρίνου μετάλλου, τὰ ὅποια φυλαγόντουσαν ἀνάμεσα σὲ πέτρινους καὶ χαλύβδινους τοίχους Τραπεζῶν ποὺ θυμίζουν φρούρια. Θὰ ἐπρεπε πραγματικὰ νὰ μπορέσῃ κανεὶς νὰ συγκεντρώσῃ ὅλο αὐτὸ τὸ κιτρίνο μέταλλο, νὰ τὸ λυώσῃ καὶ ν' ανορθώσῃ ἔνα μιημεῖο ποὺ νὰ τὸ ονομάσῃ «μιημεῖο τῆς νίκης».

... Μετὰ τὴν κλοπὴ, δλες ἡ σκέψεις μου πραγματοποίηθηκαν 'Ο φίλος μου, ἀφοῦ θρήνησε τὰ χρήματά του για λίγον καιρό, ξανάρχισε τὴν παληὰ του ζωὴ. Εινε σήμερα ἔνας ἀνθρωπος τίμιος κι' εύτυχισμένος ποὺ κερδίζει τὴν ζωὴ του μὲ τὴν ἐργασία του.

... Αὐτὴ ἡ δοκιμὴ μ' ἔκανε νὰ πιστέψω πιὸ σταθερὰ στὶς πεποιθήσεις μου.

... Κι' ἀπὸ τότε δὲν ἀφηνα πειὰ καμμιὰ εύκαιρια νὰ μοῦ εξεφύγη. "Εμπαινα τὴ νύχτα, μέσα στὰ σπίτια, στὰ ὅποια ἡξερα πῶς φυλαγόντουσαν μεγάλες χρηματικὰ ποσά, τὰ ἔκλεβα καὶ πρόσφερα στὸν ἔκαπτο μου τ., μεγάλη εύχαριστησι νὰ τὰ καίω στὸ φούρνο μου.

... Όφειλω νὰ ὄμολογήσω ὅτι ἡ τύχη μ' εύνόησε πάντοτε, ὡς τὴν τελευταία φορά ποὺ μὲ συνέλαθυν νὰ κλέψω ἐπ' αὐτοφώρῳ.

... Ξέρετε τὰ ύπόλοιπα. Μὲ φυλάκισαν καὶ μ' ὀδήγησαν ἔδω...

... Τὸ ἔγκλημά μου εἶνε ὅτι ἐργάστηκα γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ὅτι ριψοκινδύνευσα τὴ ζωὴ μου γι' αὐτὸν τὸν σκοπό.

... Μὰ οἱ νόμοι τῆς κοινωνίας ἔχουν προσδιορίσει τιμωρίες ἐναντίον τῆς θυσίας μου. Τί νὰ γίνη; Οἱ ἀνθρωποι ἀγαπούν τόσο τὸν πόνο τους, ώστε δὲν θέλουν νὰ λυτρωθοῦν ἀπ' αὐτὸν...

... Μπορείτε τώρα νὰ μὲ καταδικάσετε σ' δποιαδήποτε ποινὴ θέλετε. 'Αποκρούω μόνο τὴν κατηγορία τοῦ δικηγόρου μου. Δὲν είμαι τρελλός, κύριε πρόεδρε.

ΓΙΑΣΑΡ ΝΑΜΠΙ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΥΜΜΟΡΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 16)

Ντόμινσον, γιατὶ μετὰ απὸ τὴν εκτέλεσι τῆς παραγγελίας των ἔκριναν κυλὸ νὲ τὸ δολοφονήσουν γιὰ νὰ μη τοὺς προδώσῃ

“Οσο τώρα γιὰ τὴν μίς Σμίθ, αὐτὴ παρεδόθη στοὺς γονεῖς της, ἀφου κατέσλαν τριάντα χιλιάδες δολλάρια. Τόσο δὲ τὴν ειχαν τρυμακροτισει, ώστε ἔδήλωσε στοὺς ἀστυνομικούς νὰ παψουν νὰ ασχολοῦνται μὲ αὐτὴν τὴν ύποθεσι, γιατὶ σὲ εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ χάσῃ τὴν ζωὴν της.

‘Αλλὰ καὶ ἡ Μάρλεν Ντητριχ δὲν πέρασε ἐφιαλτικές μέρες καὶ νύκτες ἀγωνίας τὸν τελευταίον καιρὸ τῆς παραμονῆς της στὴν Ἀμερική;

— ‘Ο φόβος τῶν «κιντνάπερς», ἔδήλωσε στοὺς δημοσιογράφους κόντεψε νὰ μὲ κάνῃ νευρασθενική. Φαντασθῆτε ἥθελαν νὰ μοῦ κλέψουν τὸ παιδί μου!

Καὶ ἡ «Ξανθὴ Ἀφροδίτη» ἥρθε στὴν Εύρωπη μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ αὐτὸν τὸν φοβερὸ κίνδυνο τῆς κόρης της.

Οἱ «κιντνάπερς» σήμερα στὸν Νέον Κόσμον θρ.σκονταί στὶς δόξες των. 'Η συμμορίες των εἶνε τόσον πολυάριθμες καὶ τόσουν καλὰ ωργανωμένες, ὅπως ἔναν καιρὸ ἥταν ἡ συμμορίες τῶν γκάγκοτερς. Καὶ ὁ λόγος εἶνε ὅτι σ' αὐτές τὶς σπείρες τῶν ἀπαγωγέων μετέχουν ἀπαίσιοι ἀνθρωποι μὲ μεγάλη θέσι στὴν κοινωνία, οἱ δποιοι τοὺς ύποθοιν, θὰ πληρώσουν πολὺ ἀκριβὰ αὐτὴν τὴν τιμιότητά τους.

TZΩΝ ΠΗΡΣΟΝ